

**Συμμετοχική —
συντροφική
οικογένεια απαραίτητη
για τη σωτηρία
τῆς κοινωνίας**

τῆς Σ. Παναγιωτοπούλου

Ἡ κ. Παναγιωτοπούλου εἶπε ὅτι τὸ θέμα τῆς συντροφικότητας δὲν εἶναι μονάχα γυναικεῖο πρόβλημα, καὶ διατύπωσε τὶς ἀπόψεις τῆς μὲ τὸν ἀκόλουθο τρόπο :

Ἡ κ. Ζόλβεντελ χρησιμοποίησε στὴ χθεσινὴ ὀμιλία τῆς μιὰ πολὺ ὠραία φράση: «Ζοῦμε σὲ οἰκογένειες ἀπορφανεμένες ἀπὸ πατέρα — καὶ σὲ κοινωνίες ἀπορφανεμένες ἀπὸ μάνα». Θὰ πρέπει νὰ συμπληρώσουμε πὼς εἴμαστε «ἀπορφανεμένοι ἄνθρωποι». Δὲν ὑπάρχει συντροφικότητα οὔτε ἀνάμεσα στοὺς ἴδιους τοὺς ἄντρες, οὔτε ἀνάμεσα στὶς ἴδιες τὶς γυναῖκες. Γίναμε μιὰ κοινωνία ἀνταγωνιστικὴ, μιὰ ἐγωπαθῆς κοινωνία, ποὺ βασίζει τὴν προσωπικὴ εὐτυχία τοῦ ἀνθρώπου στὴν ὑλικὴ του ὑπερπεπάρκεια, ποὺ καταδυναστικὰ πρέπει ν' ἀποκτήσει. Ὁ Θεὸς-κατανάλωση ζητᾶ καὶ δέχεται θυσία τὸν ἴδιο τὸν ἀνθρωπισμό μας.

Ἄν παραλληλίσω, σὰν ψυχολόγος, τὰ στάδια τῆς βιολογικῆς καὶ ψυχροπνευματικῆς ὀρίμανσης τοῦ ἀθρώπου μὲ τὴν κοινωνικὴ ἐξέλιξη, θᾶλεγα πὼς μετὰ τὴν βιομηχανικὴ ἐπανάσταση, βρισκόμαστε ἀκόμα στὴ νηπιακὴ ἡλικία, ὅπου τὸ παιδί-ἄνθρωπος προσπαθώντας νὰ γνωρίσει τὸν ἑαυτό του, κλείνεται καὶ ἀπασχολεῖται μοναχὰ μὲ τὸν ἑαυτό του,

γίνεται έσωστρεφές, και δέν είναι ακόμα ώριμο νάβρει τόν δρόμο τής έπικοινωνίας με τόν άλλο άνθρωπο. "Αν ή περίοδος αυτή ξεπεραστεί σωστά, τότε τó παιδί, ó άνθρωπος, αναπτύσσει ικανότητες έπικοινωνίας με τόν άλλον άνθρωπο, από ΕΓΩ —όν πούναι ως τά τότε, γίνεται ΕΜΕΙΣ—όν, δηλαδή κοινωνικοποιεΐται. "Αν ή περίοδος τής έσωστρέφειας παραταθεΐ — τότε μιλουΐμε για διαταραχή στην ικανότητα έπαφής του ανθρώπου με τó περιβάλλον, μιλουΐμε για αϋτισμό.

Αυτή τή μορφή έχει και ή σημερινή κοινωνία μας. "Αν όλοι δέν προσέξουμε, είμαστε έτοιμοι να φτάσουμε σε μιá αϋτιστική κοινωνία. "Ηδη πάσχουμε πολύ από έλλειψη ικανότητας έπικοινωνίας με

τó περιβάλλον μας, ανθρώπινο και μή. "Η απομόνωση που έμεΐς οί ΐδιοι, στη διάρκεια τής «έκβιομηχανοποίησής» μας, χτίσαμε γύρω μας, αν δέν σταματήσει και δέν μετασχηματιστεΐ σε συμμετοχή, σε συντροφικότητα, τότε ή καταστροφή θά ναι μεγάλη και κοινή και για τόν άντρα και για τή γυναίκα — και για τόν πλούσιο και για τόν φτωχό — και για τόν λευκό και για τόν έγχρωμο — και για τόν δυνάστη και για τόν δυναστευόμενο.

"Όπως πολύ σωστά ειπε ή κυρία Ζόλβεντελ ή συντροφικότητα σαν κοινωνική συμπεριφορά, πρέπει να μαθαΐνεται στην παιδική ήλικία και να βιώνεται συνεχώς. "Η διαδικασία τής μάθησης όμως, μονάχα σε μικρές κοινωνικές ομάδες μπορεί να γίνει

και να αποδόσει. Κι αυτές οί ομάδες είναι κύρια ή οικογένεια. "Αν ή συντροφικότητα δέν μπει στην οικογένεια και δέν βιωθεΐ από γενιά σε γενιά, αν ή οικογένεια δέν γίνει συμμετοχική-συντροφική, τότε και ή σωτηρία τής κοινωνίας μας δέν θά μπορέσει να πραγματοποιηθεΐ.

"Επίσης, ή άρρωστημένη συσώρευση ανθρώπων σε πόλεις—μεγαθήρια κατάστρεψε τόν τόσο απαραίτητο για τήν κοινωνικοποίηση κοινοτικό δεσμό. Κι' ή έλλειψη του είναι αποφασιστική στην έλλειψη συντροφικότητας. Κι εδώ μόνο ή γυναίκα μπορεί να βοηθήσει αποφασιστικά στο ν' αλλάξει ή άυταρχική δομή κι ó έγωκεντρισμός τής οικογένειας. Δέν φτάνει ν' αποκτήσει ή οικογένεια μιάν επιφανειακή — εϋθραυστη

δημοκρατία. Πρέπει νά γίνει συμμετοχική - συντροφική. Καί πιστεύω πώς ἡ γυναίκα μπορεῖ νά τὰ καταφέρει. Ἄλλὰ ἄς προσέξουμε νά μὴ στήσουμε στή θέση τῶν γκρεμισμένων «ἡρωϊκῶν» ἀντρικῶν πρότυπων, ἄλλα «ἡρωϊκά» γυναικεῖα πρότυπα. Πολύ σωστό εἶναι τὸ σύνθημα τοῦ νορβηγικοῦ γυναικεῖου κόμματος: «Ἄπὸ τὸ ἀντρικὸ κράτος — στὸ ἀνθρώπινο κράτος»!

Κι ἄς μὴ ξεχνοῦμε ποτὲ πὼς ἡ συντροφικότητα χρειάζεται ἀπαραίτητα δὲ τὸ ἀνθρώπου.